

ærede Minister ikke i, hvad der var slet, og i den Modtagelse, som hans Lovforslag havde nydt, vilde kunne finde en Opfordring til at tage under fornyet Overbetæelse, om det virkelig vilde være heldigt overhovedet at søge at faa denne Sag ordnet ved en formelig Lov, og om det ikke vilde være rigtigere, i alt Fald foreløbig, at hjælpe sig med, hvad man kunde foretage ad administrativt Bet. Det er jo overmaade Meget, hvad der saaledes kan gøres ad administrativt Bet. Thi hvad Hovedgjenstanden for det nærværende Lovforslag angaar, nemlig Spørgsmaalet om, hvad der skal læres i de lærde Skoler, da har dette jo altid været betragtet som Noget, der kunde ordnes rent administrativt. Det er jo senest blevet ordnet i 1850, efter den nye Forsatnings Indførelse, ad administrativt Bet uden Rigsdagens Medvirkning, og det ligger jo ogsaa i Forholdets Natur, at der paa dette Omraade nødvendigvis maa overlades saa Meget til Administrationen, at det synes mig, at der ikke kan være nogen stor Opfordring for den lovgivende Magt til at stræbe efter dog at gøre nogle Erobringener paa samme. Til Svende og Sidst bliver det Afgjørende jo dog her, hvad der bestemmes med Hensyn til de Lærebøger, der skulle anvendes, om deres Indhold og om det Omfang, som de skulle have; men i denne Henseende vil der dog vanskeligt kunne blive Tale om, at den lovgivende Magt skulde kunne gaa i nogen synderlig Detail med sine Bestemmelser. Kommer nu her til, at der, efterat Ministeren har forelagt Rigsdagen den nærværende Sag, har vist sig at være i den Grad afvigende og divergerende Anskuelser tilstede, som Tilfældet har været, saa synes det mig, at man let maa føle sig opfordret til at opkaste sig det Spørgsmaal, om det dog ikke vil være ligesaa godt ikke nu at bestrebe sig for i denne Retning at faa noget Endeligt fastslaaet ved Lov, men blot foreløbig at gaa, om jeg saa maa sige, forsøgsvis tilbærks, idet man lader sig nøie med provisoriske administrative Foran-

staltninger, som man da ogsaa lettere i sin Tid kan komme tilbage fra, hvis man finder dette rigtigt. — Der er navnlig en Tante i det foreliggende Lovforslag, som har talt mig i høi Grad, og som jeg meget vilde ønske, at den høitærede Minister, hvorledes det nu saa end tvøvrigt gaar med denne Sags Skæbne her i Rigsdagen, af al Magt vilde bestrebe sig for at faa gennemført ad anden Bet. Det er den Tanke at indskrænke Undervisningen i Græsk i de lærde Skoler. Jeg tror, at enhver Uhiblet maa bringes til at erkende, at med alle de Krav, som Nutiden tvøvrigt stiller til de Studerende, er det umuligt at fastholde den Fordring, at enhver Studerende ogsaa skal kunne Græsk. Fastholdelsen af denne Fordring maa nødvendigvis føre til en Overbebyrdelse, og det en Overbebyrdelse, som maa siges ikke at være til nogen virkelig Nytte. Det er nemlig ganske vist en aldeles forvindende Del af de Studerende, der, efter at være komne ud af Skolen, bevare Noget af nogenomhelt Betydning af den farvelige Kundskab, som de i Skolen have erholdt til det græske Sprog. Thi det er kun en tarvelig Kundskab, som de i Skolen faa til dette Sprog, og det kan ikke være andet, saaledes som Undervisningen tvøvrigt er spredt. Men ikke desto mindre medfører Sprogets Vanskelighed, at Meddelelsen af denne tarvelige Kundskab dog optager en meget lang Tid. Jeg vil herved bede erindret, at det selv i tidligere Tider, da den lærde Skole saa at sige udelukkende helligede sig til de klassiske Studier, ikke blev anset som nogen absolut Nødvendighed, for at en Skole skulde kunne kaldes en lærd Skole, at der dert gaves Undervisning i Græsk. Jeg skal navnlig minde om, at der i 1805 udkom et Regulativ her i Landet for examen artium, ifølge hvilket man kunde blive Student uden at underkaste sig nogen Prøve i Græsk. Kunde man det dengang, saa ser jeg ikke rettere, end at man ogsaa maa kunne gennemføre det samme nu, ja, at man meget mere maa kunne gøre det nu. Det forebimmer mig, at det ikke vil kunne